

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobce **M. T.**, zast. JUDr. Danielou Trávníčkovou, advokátkou se sídlem Svitavská 1, Blansko, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 24.11.2010, č.j. 14853/10-1100-709857, **se z r u š u j e** pro nezákonnost a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9.200,- Kč do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Daniely Trávníčkové, advokátky se sídlem Svitavská 1, Blansko.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 24.11.2010, č.j. 14853/10-1100-709857 zamítl žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Blansku (dále jen správce daně), a to platebnímu výměru č.j. 45894/10/283912706681 ze dne 18.5.2010, kterým byl vyměřen úrok z prodlení s úhradou daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008 ve výši 1.598,- Kč. V odůvodnění rozhodnutí je mimo jiné uvedeno, že se žalobce jako daňový subjekt ve zdaňovacím období roku 2009 rozhodl změnit způsob uplatňování výdajů v prokazatelné výši

podle ust. § 24 zákona č. 586/1992 Sb., o dani z příjmů (dále jen ZDP), na uplatnění výdajů procentem z příjmů dle ust. § 7 odst. 7 ZDP. Z tohoto důvodu byl povinen provést úpravu základu daně podle ust. § 23 odst. 8 ZDP prostřednictvím dodatečného přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008. Dne 18.1.2010 zaevidoval správce daně dodatečné daňové přiznání za zdaňovací období roku 2008, v němž žalobce deklaroval celkovou daňovou povinnost ve výši 61.515,- Kč, oproti poslední známé daňové povinnosti byla daň zvýšena o částku 12.630,- Kč, která byla následně dne 19.1.2010 uhrazena. Správce daně vystavil dne 18.5.2010 platební výměr č.j. 45894/10/283912706681 na úrok z prodlení za prodlení s úhradou daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008 ve výši 1.598,- Kč. Z výpočtu penále je zřejmé, že penalizována byla částka 12.630,- Kč, tj. daňová povinnost uvedená v dodatečném daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008, a to za období od původní splatnosti daně 31.3.2009 do dne její platby 19.1.2010, což představuje 294 dnů prodlení s platbou za použití repo sazby stanovené ČNB, zvýšené o 14% bodů, platné pro 1. den příslušného kalendářního pololetí. Povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně vznikla žalobci jako daňovému dlužníku dle § 63 odst. 2 ZSDP. Správce daně platebním výměrem na úrok z prodlení ze dne 18.5.2010 daňovému subjektu neuložil sankci za to, že upravil základ daně podle ust. § 23 odst. 8 ZDP, ale pouze ho vyrozuměl o předpisu úroku z prodlení s úhradou daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008 ve výši 1.598,- Kč, doměřené na základě jím podaného dodatečného daňového přiznání ze dne 15.1.2010. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále konstatoval, že skutečnost, jakým způsobem bude poplatník uplatňovat daňové výdaje, musí mít ujasněnou již na počátku zdaňovacího období. Ve vazbě na způsob upřesnění daňových výdajů se odvíjí charakter vedených evidencí – buď daňové evidence dle ust. § 7b ZDP nebo evidence příjmů a závazků dle ust. § 7 odst. 7 ZDP. Od toho se pak odvíjejí další nezbytné kroky poplatníka v daňovém řízení. Nelze akceptovat názor žalobce, že o způsobu stanovení výdajů rozhodne poplatník až po skončení zdaňovacího období. Žalovaný dále uvedl, že souhlasí s tvrzením žalobce jako odvolatele a jako daňového subjektu, že na základě řádného daňového přiznání za rok 2008 dne 18.3.2009 uhradil daň ve výši 10.285,- Kč. Následně se rozhodl změnit způsob uplatňování výdajů. Daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008 byla splatná ke dni 31.3.2009. Dodatečné daňové přiznání za zdaňovací období roku 2008 bylo podáno dne 18.1.2010. Správce daně vyměřil daň ve výši 12.630,- Kč. Platba v této výši byla na osobním daňovém účtu žalobce jako daňového subjektu zaevidována 19.1.2010. Dle ust. § 46 odst. 7 ZSDP tato náhradní lhůta splatnosti dodatečně přiznané daně nemá vliv na uplatnění úroku z prodlení podle ust. § 63 ZSDP. Úrok z prodlení vypočtený ode dne původního dne splatnosti, tj. 31.3.2009, do dne platby včetně, tj. do 19.1.2010, byl vypočten v souladu s ust. § 63 ZSDP. Pokud žalobce jako daňový subjekt v odvolání proti platebnímu výměru odkazoval na rozhodnutí NSS č.j. 5 Afs 1/2009 ze dne 31.7.2009 zabývající se problematikou penalizace, není tento odkaz na místě, neboť uvedený judikát se váže k právní úpravě platné a účinné do 31.12.2006. Zákonem č. 230/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, ve znění pozdějších předpisů, byl novelizován ZSDP, došlo k výrazné změně sankčního systému u nedoplatek na dani a dodatečně vyměřené dani ve prospěch daňových subjektů. Nově začalo být odlišováno penále dle ust. § 37b ZSDP, které představuje sankci za porušení daňové povinnosti a úrok z prodlení dle ust. § 63 ZSDP uplatňovaný z důvodu opožděné úhrady daně ve vztahu k původnímu datu splatnosti daně jako „cena peněz“, které daňový subjekt neodvedl státu ve stanovené době.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včas žalobu, přičemž použil obdobnou argumentaci, jako tomu bylo v případě odvolání proti výše uvedenému platebnímu výměru. Konstatoval, že 18.1.2010 podal na Finanční úřad v Blansku dodatečné daňové přiznání

k dani z příjmů fyzických osob za rok 2008, neboť se rozhodl od zdaňovacího období roku 2009 uplatňovat výdaje nikoliv jako dosud podle § 24 ZDP, ale procentem z příjmů dle § 7 odst. 7 ZDP. Daňové přiznání doplnil vysvětlujícím dopisem. Dne 25.1.2010 obdržel v souvislosti s tímto dodatečným daňovým přiznáním platební výměr, kterým mu správce daně vyměřil částku 1.598,- Kč jako úrok z prodlení z důvodu údajné pozdní úhrady daně z rok 2008. Úrok byl vyčíslen za dobu od 31.3.2009 do 19.1.2010. Tento postup považuje za nezákonný, proto proti němu podal odvolání, kde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 1/2009-57 ze dne 31.7.2009, který dle jeho názoru na tento případ dopadá. Žalovaný poté napadeným rozhodnutím jeho odvolání zamítl. Jeho rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, považuje za nezákonné. Dle jeho názoru došlo k nesprávnému výkladu a aplikaci zejména § 7 odst. 7 a § 23 odst. 8 ZDP a § 41, § 46 odst. 7 a § 63 ZSDP. Žalobce se domnívá, že mezi účastníky je nesporné, že roku 2008 podal řádné daňové přiznání a daň z příjmů fyzických osob uhradil ve správné výši a včas. V souladu s tím, co je možno dle zákona, se rozhodl, že pro rok 2009 uplatní výdaje nikoliv v prokázané výši dle § 24 ZDP, ale procentem z příjmů dle § 7 odst. 7 ZDP. Je nesporné, že pokud zvolil tento postup, nemohl konat jinak, než podle § 23 odst. 8 ZDP upravit základ daně za rok 2008 prostřednictvím dodatečného daňového přiznání, které podal u příslušného správce daně dne 18.1.2010, tak jak mu to ukládá ZDP. Tento postup vedl k tomu, že se jeho daňová povinnost zvýšila o 12.630,- Kč, protože daňový základ se zvýšil o hodnotu pohledávek, které by při úhradě byly zdanitelným příjmem. Tuto částku vzápětí dne 19.1.2010 uhradil. Dle jeho názoru žalovaný nesprávně dospěl k tomu, že tímto postupem prokázal, že jeho daňová povinnost za rok 2008 byla ve skutečnosti vyšší, než jak je uvedena v daňovém přiznání za rok 2008 a tudíž je povinen uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení. Takový výklad § 63 odst. 1 a 2 ZSDP považuje žalobce za nezákonný a absurdní. Odkázal na rozsudek NSS č.j. 5 Afs 1/2009-57 ze dne 31.7.2009, který obdobnou situaci řeší. Dle tohoto rozsudku *„vznikla-li daňovému subjektu v důsledku zákonem presumovaných skutečností povinnost dodatečně zpětně upravit základ daně dle § 23 odst. 8 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, nelze považovat původně stanovenou daňovou povinnost za nesprávně nižší a při výpočtu penále dle § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (resp. úroku z prodlení) vycházet již od data splatnosti původní daňové povinnosti, která se v důsledku podání dodatečného daňového přiznání mění, ale až od data splatnosti, která nastane v důsledku podání dodatečného daňového přiznání dle § 41 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků.“* Žalobce je přesvědčen, že vzhledem ke svému rozhodnutí o změně ve způsobu účtování výdajů za zdaňovací období roku 2009 byl sice povinen podat dodatečné daňové přiznání, tímto však nenapravoval nesprávně stanovenou daňovou povinnost za rok 2008, ale plnil pouze zákonný postup v souvislosti s přechodem na výdaje uplatňované procentem z příjmů. Žalovaný proto nemohl postupovat tak, jak postupoval, neboť ani správce daně ani žalobce nezjistili, že by jeho daňová povinnost byla v roce 2008 nesprávně nižší. Z příkazu zákona byl nucen postupovat tak, jak postupoval, daň však byla stanovena správně a zaplacená včas. Nesouhlasí s názorem žalovaného, že to, jakým způsobem bude poplatník uplatňovat daňové výdaje, musí mít ujasněno již na začátku zdaňovacího období, neboť zákon nic takového poplatníku neukládá. Poukázal na znění § 7 odst. 7 ZDP. Konstatoval, že je pouze na poplatníkovi, jaký způsob uplatňování výdajů za zdaňovací období zvolí, je to pouze jeho rozhodnutí, které na počátku příslušného období může, ale nemusí učinit. Okamžik rozhodnutí navíc není podstatný, protože nemění nic na tom, že v každém případě je povinen podat dodatečné daňové přiznání za předcházející zdaňovací období a daňový základ upravit způsobem jak mu ukládá zákon. Žalobce postupoval v intencích zákona, veškeré povinnosti daňového poplatníka plnila řádně a včas, nelze mu proto vyměřit úrok z prodlení. Nedošlo k žádné opožděné úhradě ani chybnému stanovení daňové povinnosti. V souvislosti s přechodem na jiný způsob uplatňování výdajů

odvedl žalobce další částku daně ve výši 12.630,- Kč, a to řádně a včas. Je přesvědčen o tom, že na jeho věc dopadá citovaný rozsudek NSS. I když od 1.1.2007 došlo ke změně § 63 ZSDP, i nadále platí, že úrok z prodlení se platí za prodlení. V jeho případě však k žádnému prodlení nedošlo, neboť nebyl v prodlení s úhradou původní ani dodatečně stanovené daňové povinnosti. Žalobce dle § 23 odst. 8 písm. b) bod 3 zákona o daních z příjmů upravil daňový základ o pohledávky, které by při úhradě byly v roce 2008 zdanitelným příjmem. Protože tyto pohledávky za rok 2008 nebyly uhrazeny, nebyly ani jeho zdanitelným příjmem. Je tedy zcela mylný argument žalovaného, že má nárok na zaplacení úroku z prodlení jako „ceny peněz“, které žalobce jako daňový subjekt za rok 2008 neodvedl státu, neboť z neexistujícího zdanitelného příjmu (nezaplacených pohledávek) státu nebyl povinen odvést nic.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se řádně a přehledně vypořádal se všemi odvolacími důvody. Konstatoval, že s účinností od 1.1.2007 došlo k radikální změně sankčního systému u daňových nedoplatků, který výrazně snížil sankční zatížení daňových subjektů. Do ZSDP bylo vloženo nové ustanovení § 37b – penále, které má jednoznačný sankční charakter. Toto penále nevzniká, pokud sám daňový subjekt podá dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné hlášení. Naproti tomu úrok z prodlení byl v § 63 ZSDP nově koncipován jako ekonomická náhrada za nedoplatky peněžních prostředků na daních, které veřejné rozpočty musely získávat z jiných zdrojů. Jde o časovou sankci a podle § 63 odst. 2 ZSDP je uplatňována ode dne původní splatnosti daně. Je nesprávný názor, že úrok z prodlení se počítá teprve tehdy, jestliže by daňový subjekt dodatečně vyměřenou daň neuhradil v náhradní lhůtě splatnosti. Pokud daňový subjekt zjistí, že jeho daňová povinnost má být vyšší než jeho poslední známá daňová povinnost, je povinen dle § 41 odst. 1 ZSDP předložit do konce měsíce následujícího po tomto zjištění dodatečné daňové přiznání, kde uvede i den zjištění důvodu pro jeho podání. V této lhůtě je dodatečná daň též splatná. V předmětné věci bylo dodatečné daňové přiznání za zdaňovací období 2008 podáno 18.1.2010 a správce daně konkludentním způsobem dodatečně daň vyměřil. Došlo ke zvýšení daně o částku 12.630,- Kč, která byla 19.1.2010 žalobcem uhrazena. Dle § 46 odst. 7 ZSDP nemá náhradní lhůta splatnosti vliv na uplatnění úroku z prodlení podle § 63. Byl-li tedy úrok z prodlení vypočten ode dne původního dne splatnosti daně, tedy 31.3.2009, do dne splatnosti včetně, tedy 19.1.2010, bylo to v souladu s § 63 ZSDP. Žalobce nebyl povinen přejít pro zdaňovací období 2009 s uplatňováním skutečných prokázaných výdajů podle § 24 ZDP na paušální způsob uplatňování výdajů podle § 7 odst. 7 ZDP. V okamžiku takového rozhodnutí však byl povinen přijmout s tím související podmínky, resp. důsledky, a to upravit základ daně za zdaňovací období předcházející zdaňovacímu období, ve kterém ke změně způsobu uplatňování výdajů dochází (§ 23 odst. 8 ZDP), podat příslušné dodatečné daňové přiznání a uhradit rozdíl mezi daní nově stanovenou a původně vyměřenou a uhradit také úrok z prodlení. V daném okamžiku se původně vyměřená daň oproti zákonné daňové povinnosti stala daní nesprávně nižší, což správce daně zjistil z oznámení – vysvětlujícího dopisu žalobce a dodatečného daňového přiznání.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že vyjádření žalovaného svědčí o nepochopení dané problematiky. K odkazu žalovaného na § 46 odst. 7 ZSDP a jeho tvrzení, že náhradní lhůta splatnosti nemá vliv na uplatnění úroku z prodlení podle § 63 ZSDP a úrok z prodlení, že byl proto vyměřen správně, ocitoval žalobce znění § 46 odst. 7 ZSDP s tím, že dle jeho názoru ze znění tohoto ustanovení jednoznačně plyne, že dopadá pouze na případy, kdy byla daňová povinnost nesprávně nižší oproti zákonné daňové povinnosti, o což se v tomto případě nejedná. Jasně to vyložil NSS v rozhodnutí, na které žalobce již odkázal. I

nadále je tedy přesvědčen o tom, že interpretace provedená žalovaným je mylná a žaloba je důvodná.

Před tím, než se Krajský soud v Brně začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 68 a § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za splnění podmínek ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s.

Žaloba je důvodná.

Žalobce se jako daňový subjekt ve zdaňovacím období roku 2009 rozhodl změnit způsob uplatňování výdajů v prokazatelné výši podle ust. § 24 ZDP na uplatnění výdajů procentem z příjmů dle ust. § 7 odst. 7 ZDP. Mezi účastníky je nesporné, že vzhledem k této změně byl povinen provést úpravu základu daně za zdaňovací období roku 2008 podle ust. § 23 odst. 8 ZDP, a to prostřednictvím dodatečného přiznání k dani z příjmů fyzických osob. Dne 18.1.2010 tedy žalobce podal dodatečné daňové přiznání za zdaňovací období roku 2008, v němž deklaroval daňovou povinnost o 12.630,- Kč vyšší, než tomu bylo v daňovém přiznání, které za zdaňovací období roku 2008 uplatnil původně. Částku 12.630,- Kč zaplatil dne 19.1.2010. Následně správce daně vystavil dne 18.5.2010 platební výměr č.j. 45894/10/283912706681 na úrok z prodlení s úhradou daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008 ve výši 1.598,- Kč. Jde o úrok z prodlení z částky 12.630,- Kč, a to za období od původní splatnosti daně 31.3.2009 do její platby dne 19.1.2010. Předmětem sporu mezi účastníky pak je otázka, zda za daných okolností je na místě, aby žalobci byl dle § 63 odst. 7 ZSDP předepsán úrok z prodlení s úhradou daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008 ode dne původní splatnosti daně, tj. od 31.3.2009, až do platby dne 19.1.2010.

Soud konstatuje, že je bezesporu právem daňového subjektu změnit způsob uplatňování výdajů v prokazatelné výši podle ust. § 24 ZDP na uplatnění výdajů procentem z příjmů dle ust. § 7 odst. 7 ZDP. Pokud se k této změně rozhodne, je povinen provést úpravu základu daně podle ust. § 23 odst. 8 ZDP prostřednictvím dodatečného přiznání k dani z příjmů fyzických osob. Při podání dodatečného daňového přiznání je možné postupovat pouze dle ust. § 41 ZSDP.

Dle názoru soudu je nutno přihlédnout k důvodu, ze kterého v daném případě došlo ke změně daňové povinnosti. Mezi účastníky je nesporné, že žalobce původně řádně splnil svoji daňovou povinnost za rok 2008. Lhůta pro podání daňového přiznání mu uplynula k 31.3.2009 a žalobce včas a řádně splnil své povinnosti včetně úhrady příslušné daně. Pokud žalobce podával dodatečné daňové přiznání, nenapravoval tím žádné pochybení. Dle názoru soudu nemůže být za tento svůj postup nikterak poškozen.

Soud v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 1/2009-57 ze dne 31.7.2009, publ. ve Sb. NSS pod č. 1937/2009, na které

poukazoval v žalobě rovněž žalobce. Podle tohoto rozhodnutí „*Vznikla-li daňovému subjektu v důsledku zákonem presumovaných skutečností povinnost dodatečně zpětně upravit základ daně dle § 23 odst. 8 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, nelze považovat původně stanovenou daňovou povinnost za nesprávně nižší a při výpočtu penále dle § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (resp. úroku z prodlení), vycházet již od data splatnosti původní daňové povinnosti, která se v důsledku podání dodatečného daňového přiznání mění, ale až od data splatnosti, která nastane v důsledku podání dodatečného daňového přiznání dle § 41 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků.*“

Soud dále z uvedeného rozsudku cituje: „*Penále (úrok z prodlení) představuje určitý druh sankce, kterou je poplatník stížen za to, že nepřiznal svou daňovou povinnost řádně v době, kdy příslušná daňová povinnost byla splatná, tzn. určitým způsobem porušil zákonnou povinnost řádně daň vypočítat a přiznat. Je proto v takovém případě zcela legitimní konstatování, že poplatník se ocitá v prodlení s úhradou daňové povinnosti již ode dne původní splatnosti daně, kterou nesprávně uvedl v řádném daňovém přiznání, neboť již od tohoto okamžiku měl daňový výnos připadnout státu. Takový postup je zcela souladný s ust. § 1 odst. 2 zákona o správě daní. Ne tak je však tomu v případě, upravuje-li poplatník daňovou povinnost na základě příkazu zákona, který z určitých důvodů takový postup zpětného zásahu do již řádně a správně vyměřené daňové povinnosti přikazuje.*“

Soud se ztotožňuje se žalovaným v tom, že žalobce nebyl povinen přejít pro zdaňovací období 2009 z uplatňování skutečných prokázaných výdajů podle § 24 ZDP na paušální způsob uplatňování výdajů podle § 7 odst. 7 ZDP. Bylo však jeho právem, aby tak učinil a učinil tak jediným způsobem, který mu příslušné předpisy umožňovaly. Daňovou povinnost za rok 2008 splnil původně řádně a včas, dodatečné daňové přiznání podal rovněž včas a včas provedl rovněž úhradu dodatečně vyměřené daně. Dle názoru soudu i přes změnu právní úpravy z původního penále na úroky z prodlení jedná se stále o sankce plynoucí z porušení povinnosti. Jak vyplývá již z výše uvedeného, žalobce se žádného porušení povinností nedopustil.

Za nedůvodný, nemající na posouzení věci vliv, pokládá soud argument žalovaného, že úrok z prodlení tak, jak byl koncipován v § 63 ZSDP po novele provedené zákonem č. 230/2006 Sb. je ekonomickou náhradou za nedoplatky peněžních prostředků na daních, které veřejné rozpočty musely získávat z jiných zdrojů, jde tedy o časovou sankci, která je dle § 63 odst. 2 uplatňována ode dne původní splatnosti daně.

V napadeném rozhodnutí žalovaný vyslovil, že dle jeho názoru žalobcem (a posléze i soudem) citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nelze na danou věc aplikovat, neboť vycházelo z jiné právní úpravy, než byla aplikována v předmětné věci s tím, že ke změně sankčního systému došlo s účinností od 1. 1. 2007. Soud konstatuje, že dle jeho názoru je výše citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu aplikované i na předmětnou věc, neboť byť došlo ke změně penále na úroky z prodlení, oba instituty mají sankční charakter a použití sankce je na místě pouze v případě porušení povinnosti. Ostatně aplikovatelnost svého rozhodnutí i na úroky z prodlení NSS avizoval, neboť v citovaném rozhodnutí, které bylo publikováno ve sbírce NSS uvedl „.... *při výpočtu penále dle § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (resp. úroku z prodlení)*“

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud rozhodnutí žalovaného v souladu s §78 odst. 1 písm. b) s.ř.s. zrušil pro nezákonnost. Soud připomíná, že v souladu s §78 odst.

5 s.ř.s. je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst.1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci byl žalobce úspěšný. Soud mu přiznal nárok na náhradu nákladů za zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000,- Kč a náklady vynaložené za zastoupení advokátkou na základě plné moci. Soud určil odměnu advokátky částkou 6 300,- Kč, režijní paušál částkou 900,- Kč, celkem 7 200,- Kč. Jednalo se o 3 úkony právní služby po 2 100,- Kč, režijní paušál za 3 úkony po 300,- Kč (podle vyhlášky č. 276/2006 Sb., §9 odst. 3 písm. f), §11 odst. 1 písm. a), d), §13 odst. 3, §14 odst. 2). Konkrétně se jednalo o přípravu a převzetí zastoupení a dvě písemná podání soudu týkající se věci samé. Celkem přiznaná náhrada nákladů řízení činí 9 200,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení, a to k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. (Od 1.1.2012 v důsledku novely s.ř.s., provedené zákonem č.303/2011 Sb. platí, že kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal). Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něho jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (ust. § 105 odst. 2, § 106 odst. 2, 4 s.ř.s.).

V Brně dne 31.1.2012

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu